

WILLIAM L. MYERS JR.

ÉLETEM

VÉDELME

Az amazon.com egyik
legolvasottabb
jogi thrillere

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHOTHRILLEREK!

WILLIAM L. MYERS JR.

ÉLETEM
VÉDELME

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1

MÁJUS 31., CSÜTÖRTÖK

REGGEL NYOLC ÓRAKOR PARKOLOM LE AZ AUTÓMAT Celine Bauer komor sorháza előtt. A háromemeletes, lepusztult téглаépület előtt fából ácsolt veranda húzódik. Már elkezdett leperegni róla a koszos, zöld festék. A verandán és a házba vezető lépcső tetején virágcserepek állnak, bennük elszáradt növények kókadoznak. Féltucatnyi újság hever szanaszét, még a műanyag csomagolást sem szedték le róluk. Celine Bauer láthatóan nem törődik már az otthonával. Gyakran látok ilyet, amikor fogvatartottak szüleit és házastársait látogatom meg. Ahogy a remény lassan elpárolog a szívükből, már semmi másnak sem lesz értelme.

Két évvel ezelőtt vállaltam el Celine fiának, Justinnak az ügyét, akit emberöléssel vádoltak meg, miután agyonverte a Pennsylvaniai Egyetem egyik hallgatóját. Justin két társával állt bíróság elé, és mindhármukat bűnösnek találták. Celine a tárgyalások alatt végig azt hangoztatta, hogy a fia ügyvédje alkalmatlan a feladatára. Justin kitűnő eredményekkel végzett a West Philly Középiskolában, és soha előtte nem keveredett zűrbe. Az anyja szerint Justin nem is volt a

másik kettővel, amikor azok agyonverték a szerencsétlen diákat, hanem csak később futott össze velük. Állítása szerint fogalma sem volt róla, hogy mit tettek a társai.

Celine szívbe markoló levélben kérte a segítségemet. Valószínűleg az után jutott el hozzá a hírem, hogy nemrég sikerült elérnem egy fiatalember szabadlára helyezését, akit egy korrupt nyomozó által hamisított bizonyíték alapján ítélték el. Beleegyeztem, hogy átnézem a tárgyalás jegyzőkönyveit, amikből rögtön kiderült, hogy Celine-nek igaza volt: a védőügyvédjük valóban hanyag munkát végzett. Pro bono vállaltam el az ügyet, majd a nem megfelelő jogi védelemre hivatkozva kérelmeztem védencem szabadlára helyezését. Ezt csípőből elutasították, így aztán másodfokra vittem az ügyet. Vesztettünk. Végül fellebbeztünk a Pennsylvaniai Legfelsőbb Bíróságra, ami olyan, mintha feladtunk volna egy lottószelvényt. Az égiek azonban kihúzták a számainkat, és a hét elején megkaptam a bírósági végzést, mely helyt adott a kérelmünknek.

Azóta naponta háromszor telefonáltam Justin anyjának, de egyszer sem tudtam elérni. Mindenképpen tudatni akartam Celine-nel a jó hírt, és az, hogy egyszer sem hívott vissza, csak még jobban megerősítette bennem, hogy mennyire szüksége van erre a hírre.

Celine a negyedik kopogtatásomra nyit ajtót. Laposakat pislog, és lehelete alkoholtól bűzlik. Néhány pillanatig csak bámuljuk egymást, majd feleszmél, és hátrébb lép, hogy be tudjak menni.

A nappali nem sokban különbözik a verandától. Haldokló vagy már teljesen elszáradt növények mindenfelé. Halomban áll a bontatlan posta. A dohányzóasztalon ételmaradékkal teli tányérok hevernek. Celine leroskad a kanapéra, rágyújt, és arra vár, hogy közöljem vele a rossz hírt.

Leülök egy rozszant székre a dohányzóasztal másik oldalára, és nagy levegőt veszek.

– Jó híreket hoztam, Celine.

Felhorkan.

– Nem, most komolyan. A legfelsőbb bíróság engedélyt adott a fellebbezésre. Ezt pedig csak akkor teszik meg, hogyha úgy érzik, van értelme fellebbezni az adott ügyben. Jó esélyünk van egy új tárgyalásra. És ha megkapjuk, szerintem nyerhetünk.

Hosszan bámul rám. Aztán elnyomja a cigijét a dohányzóasztalon álló csorba üveg hamutálban.

– Mikor lesz döntés? Mikor mondhatom meg Justinnak, hogy kapott egy második esélyt? Teljesen kikészül odabent. Állandóan összeverik. Már azon gondolkodik, hogy védelemért cserébe beáll az egyik bandába. Reményre van szüksége.

Bólintok.

– Akár hat hónapig is eltarthat.

Felsóhajt.

– Az hosszú idő.

– Legalább van mibe kapaszkodni. – Előrehajolok, és elveszem az asztról a bourbont. – Nincs szüksége erre – mondom, aztán a mosogatóhoz lépek, és beleöntöm a pohár tartalmát. Mire visszamegyek a nappaliba, már felállt. – Maga egy erős nő, Celine, és az elkövetkező hónapokban minden erejére szükség lesz. A fiáért.

Látom, hogy kihúzza magát, a tekintete megkeményedik. Újra bólintok, és csak remélni tudom, hogy a szemében látott tűz nem alszik ki az elkövetkező hónapokban.

Visszamegyek a kocsimhoz, és beindítom a motort. A tükörben találkozik a tekintetem a tükörképemével.

– Ki fogod juttatni ennek a nőnek a fiát a börtönből – mondom.
– Ki bizony.

És ezt komolyan is gondolom.

A Celine-hez és Justinhoz hasonló emberek miatt hagytam ott az ügyészi pályát, és lettem védőügyvéd. Azért, mert előszeretettel hágom át a jogi pálya legfőbb szabályát: ne keveredj bele érzelmileg. Amikor azonban teljes mellszélességgel védek valakit, akkor elkerülhetetlen, hogy személyessé váljon az ügy.

Persze nem mindenki olyan, mint Bauerék. Sok kliensem bűnös mindabban, amivel csak vádolják. Ők nem azért fordulnak hozzám, mert az igazságszolgáltatás védelmét keresik. Ők el akarják kerülni az igazságszolgáltatást. Azt akarják, hogy találjak kiskapukat, tegyek semmissé egy bizonyítékot, ravasz keresztkérdésekkel zavarjam össze az esküdteket, vagy szívbe markoló történetekkel puhítsam meg őket. Nekik mindegy, hogyan, csak érjem el a felmentésüket. Közülük is a legrosszabbak azok a cégvezetők, akik mások pénzével zsonglőröködnék, és érinthetetlennek képzelik magukat. Fehérgalléros vádlottak, akik a Bentley-jükkel jönnek az irodámhoz, majd megkérik a titkárnőmet, hogy fizesse ki nekik a parkolást. Az ilyen ügyfelekkel pont annyira törődöm, mint ők másokkal: csak a pénzért csinálom.

Visszamegyek az irodámba, mert egy óra múlva éppen egy ilyen ügyféllel találkozom. Phillip Baldwin. Philadelphia saját Bernard Madoffja, aki a családjától örökölt százéves céget sikeresen piramisjátékká alakította.

Phillip Baldwin attól a perctől kezdve hangoztatja ártatlanságát, hogy a szövetségi esküdtszék megvádolta, és kijelentette, hogy akár

az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságáig is hajlandó elmenni, hogy az igazát bizonyítsa. Baldwin első tárgyalása három hét múlva esedékes, társammal, Susan Kleinnel pedig égető szükségünk lenne az ügyből származó bevételre.

Háromnegyed tízkor, az irodája előtt találkozom Susannel, és együtt sétálunk végig a szőnyeggel borított folyosón át az egyik tárgyaló felé. Irodánkat letisztult és modern stílusban rendezték be, a márvánnyal borított előcsarnokban tigrisfa recepcióspult áll, a teret falba süllyesztett lámpák világítják meg, a fehér falakon pedig eredeti festmények örökítik meg a jellegzetes philadelphiai látványosságokat: a csónakházakat, a művészeti múzeumot és a Függetlenségi Csarnokot.

Baldwin felállva üdvözlő minket, amikor belépünk a tárgyalóba. Azt pletykálják, hogy tízezer dolláros William Fioravanti öltönyökben jár, és ahogy elnézem rajta a mélykék, kétsoros darabot, el is hiszem, hogy ennyibe került. Az öltöny alól kivillanó Patek Philippe óráért ennél jóval többet fizethetett, és a zafír mandzsettagombok sem két fillérbe kerülhettek. Baldwinnak még a haja is gazdag emberes, tömött, ezüstszürke frizurája tökéletesen illik mesterkélt, ötvenöt éves képéhez.

Mindannyian helyet foglalunk, majd Baldwin rögtön bele is kezd:
– Mick, Susan, köszönöm, hogy így az utolsó percben is fogadtok. Történt valami, és Kimberlyvel úgy gondoltuk, mindenképpen találkozoznunk kell veletek. – Harmincéves második felesége felé int a fejével. A nő olyan magas, mint egy modell, haja ragyogó barnára festve, kék szemei hidegen villognak. Kimberly Baldwin minden kétséget kizárólag az egyik legszebb nő, akit szerény philadelphiai közösségünk valaha is kitermelt magából.

– Mi történt? – kérdezi Susan.

– Miután Kimberlyvel alaposan átbeszéltük a dolgot, úgy döntötünk, hogy beismerő vallomást tesztek.

– Ezt nem értem – mondja a társam.

– Meg fognak ölni minket! – szakad ki Kimberlyből, szeme pedig rögtön megtelik könnyekkel. – És Phillip gyerekeit is!

– Újabb halálos fenyegetések? – kérdezi Susan.

Kimberly bólint.

– De ezek már komolyak. – Benyúl Louis Vuitton táskájába, kivész belőle egy borítékot, és átcsúsztatja az asztalon. Susannel egyszerre nézzük át a tartalmát.

– Képek, arról, hogy Kimberly elhagyja az edzőtermet – mondja Baldwin. – Az pedig az ikerlányaimról készült az egyetemnél. Az isten szerelmére, hiszen még csak húszévesek! – kiáltja, jóképű arca pedig eltorzul, ahogy érzelmei legyűrrik a bőre alá fecskendezett botoxot, mely általában tökéletesen simán tartja az arcát. – És ez! – teszi hozzá, majd átad egy újságokból kivágott betűkkel írt levelet, pont olyat, amelyet az emberrablók szoktak használni az ócska filmekben.

Vagy te rohadsz meg a börtönben, vagy ők a földben.

– Máskor is kapott már ilyen fenyegetéseket – igyekszem megnyugtatni.

– De most már *engem* is fenyegetnek! – kiált fel Kimberly teljesen megfélemezve Baldwin lányairól. – És a kormány ügyvédjei is.

Baldwin arca azonnal megkeményedik az ügyészi hivatal említésére.

– Fenyegetik a szövetségiéket? – kérdezi Susan.

– Hát, azt mondják, hogy csak beszélni akarnak velem... – kezdi Kimberly. – Istenem, én ezt az egészet már nem is értem.

– Mit nem értesz ezen? – horkan fel Baldwin, és azonnal elvörösödik. – A kormány az ellenségünk. Te a feleségem vagy. Nem beszélsz velük, és kész. Soha!

– Próbáljunk megnyugodni – mondja Susan.

– Mick, csak hívd fel a szövetségeket, és hozz össze egy alkut! – utasít Baldwin.

– Tudatában van annak, hogy ezért legalább tíz évet kaphat?

Baldwin arca ismét megmerevedik.

– Csak hozz össze egy jó kis alkut! Mondjuk, azon a helyen, ahol Martha Stewart meg Michael Milken is ült.

– A szövetségi börtönök nem olyan kellemes szanatóriumok, mint ahogy azt sokan gondolják – figyelmezteti Susan.

Mindhiába. Egy órán keresztül gyözködjük Baldwint, de hajthatatlan marad.

Végül lekísérjük őket az előcsarnokba, azt mondjuk nekik, hogy aludjanak egyet a dologra, majd együtt visszasétálunk Susan irodájába. Ő leroskad bézs bőrszékébe, én pedig leülök az íróasztalaként használt drága üvegasztal másik oldalán lévő egyik székre. Leveszi fekete keretes szemüvegét, és felköti hamuszőke haját. Karakteres állának és ívelt orrának vonalai sokkal élesebbnek tűnnek így, hogy hosszú haja nem foglalja lágy keretbe az arcát.

– Ha jól számolom – mondom –, akkor az előbb úgy félmillió dollár sétált ki az ajtón.

– Világos, hogy Baldwin nem a fenyegetésektől rezelt be.

Felvonom a szemöldökömet.

– Hanem a nőtől. Kimberlytől. Attól, hogy bizonyítékokat szolgáltat a szövetségeknek.

– Szerinted tudott a férje csalásáról?

– Jaj, a tüncimünci feleség sokkal ravaszabb, mint hinnéd.

Ezen elgondolkozom.

– De egyáltalán miért pazarolnák az idejüket a szövetségiek a nőre? Bőven elég bizonyítékuk van a férje ellen. Mi olyat tudna nekik mondani, amit még nem tudnak?

Susan elmosolyodik.

– Elmondhatja nekik, hogy hova rejtette a pénzt.

Bólintok. A Baldwinhoz hasonló szarháziak mindig elrejtik összezsolt vagyonuk egy részét arra az esetre, ha a kormány egy nap bekopogtatna hozzájuk.

Susan hátradől a székében, és felsóhajt.

– Mennyink van az üzemeltetési számlán?

– Nem sok. Vagy nyolcvanezer.

Egy kis jogi céget működtetni éppen olyan, mintha az ember bevállalná a nyúl szerepét egy agárversenyen. Az agarak jelentik a költségeket: a fizetések, bérleti díjak, biztosítási prémiumok, telefon és internet, marketing, postaköltség, repjegyek, benzin, írószeres. És mi vagyunk a nyulak, akik igyekeznek elpucolni a minket üldöző, csaholó kutyák elől.

– Jobban jártunk volna, ha félretesszük a Lynch-ügyért kapott pénzt.

Susan arra az összegre gondol, amit egy cég hibás terméke miatt indított ügyért kaptunk. Valóban fontolgattuk, hogy félretesszük a pénzt, de végül elosztottuk. Én egy részéből medencét építtettem a házam mögött, ő pedig felújította a lakásának konyháját. A többit az iroda berendezésének felújítására költöttük.

Most, hogy közeledett a Baldwin-ügy tárgyalása, minden más ügyünket parkolópályára tettük. Mostanáig.

– Mindenkinek gőzerővel kell majd dolgoznia a többi ügyünkön
– jelentem ki, és egy pillanatra megfordul a fejemben, hogy talán hiba volt elvállalni Justin Bauer védelmét. De csak egy pillanatra. A Baldwin-féle ügyekből élünk ugyan, de a Bauer-féle ügyekért.

Susan csóválni kezdi a fejét, és felnéz a mennyezetre.

– Volt már jobb napja is a McFarland és Kleinnak.

Besétálok az irodába, néhány percig csak ücsörgök a székekben, majd az ablak felé fordítom. Remek kilátás nyílik a Városházára és a távolban hömpölygő Delaware folyóra. A Városháza órájának mutatója éppen 11:40-re fordul, amikor megérezem, hogy valaki áll mögöttem az ajtóban.

– Szevasz!

Megfordulok. Cégünk vezető jogi nyomozója, az öcsém, Tommy áll az ajtóban. Bár ő is majd száznyolcvan centi, akárcsak én, széles vállaival és mellkasával sokkal erőteljesebb alkatnak látszik. Felnyírt haja és a gallérja alól kivillanó börtöntettkók olyan keménységről tanúskodnak, amit még a drága sportzakója és az akkurátusan összegyűrt nadrágja sem tud elfedni.

Belép az irodámba, és leül az asztalommal szemközti székbe.

– Mi a helyzet? – kérdezem minden lelkesedés nélkül.

Tommy felvonja a szemöldökét.

– Téged meg mi lelt?

Legyintek, és megrázom a fejem. Tommy egy pillanatig állja a tekintetemet, és újra megdöbbenek, hogy bár egyenesen barna szemibe bámulok, még sincs halvány fogalmam sem arról, hogy mire gondol.

Már éppen válaszolni akarok neki, amikor megszólal Angie a speakeremen.

– Telefonon keresnek. Az illető azt mondja, sürgős.

– Ki az? – kérdezem, és az órámra pillantok. 11:45.

– Jennifer Yamura. Az a riporter.

Yamura nemrégiben hozott nyilvánosságra egy óriási korrupciós ügyet. Felfedte, hogy az államügyészi hivatal felállított egy vád-esküdzsékét, ami a rendőrség egy jól szervezett, belső köre ellen vizsgálódott, akik a gyanú szerint a helyi drogkereskedőkkel együttműködve terítették kokaint és heroint. Természetesen a vád-esküdzsék működése bizalmas információ volt, sőt, még a létezéséről sem lett volna szabad tudnia senkinek. Nem is tudott egészen addig, míg a Channel 6 fiatal riportere le nem hozta a hatóság hírekben. Yamura azt állítja, hogy olyan névtelen, bennfentes forrásoktól kapta a fülest a nyomozásról, akik maguk is érintettek az ügyben.

Ahogy egyre több minden látott napvilágot a nyomozással kapcsolatban, lassan kiderült, hogy nem is jöhetett volna le rosszabbkor a sztori. A rendőrség és az ügyészség éppen egy közös akcióra készült, mellyel az ügy újabb kulcsszereplőiről ránthatták volna le a leplet. Amikor azonban a rendőri kör fülébe jutott az esküdzsék felállítása, rögtön elzárkóztak az együttműködéstől, és visszahúzódtak a csigaházukba.

A vád-esküdzsék vezető ügyész, Devlin Walker érhetően nem repesett az örömtől, és szinte rögtön be is idézte Yamurát, hátha kiadja a forrását, vagy legalább elmondja, hogy mit tud az ügyről.

Megkérem Angie-t, hogy kapcsolja a hívást.

– Bárkik is Yamura forrásai, nagy számban vannak – mondom Tom-mynak, miközben felveszem a kagylót.

Yamura bemutatkozik, és elmondja, hogy a bírósági idézés miatt mostantól saját jogi védelemre lesz szüksége. A Channel 6 és az ABC már ráállított egy sereg ügyvédet az ügyére, de bennük nem bízunk.

– Találkozhatunk holnap négykor – mondom neki, és már be is pötyögöm a számítógéembe az időpontot. Aztán leteszem a telefont, és Tommyra nézek.

– Mikorra idézték be? – kérdezi.

– Hétfőre. – Az csak négy nap, gondolkodok bele. – Az idézés szerint magával kell vinnie minden jegyzetét és a laptopját is.

– Ennyi erővel saját nyársat is vihetne, amire majd felhúzzák.

– Mindjárt dél. Jössz ebédelni?

– Ma nem lehet – feleli, és már fel is pattan. – Találkozóm van egy főszerrel valami ló ügyében.

Miközben Tommy kimegy, azon gondolkodom, hogy vajon miért is jött be egyáltalán. Talán elijesztette a rosszkedvem. Pedig általában kettőnk közül ő van rosszabb hangulatban. A testvérem hirtelen haragú, kiszámíthatatlan személyiség, de nem hibáztathatom azok után, amiken átment. Susan nálam sokkal kevésbé tudja elviselni a modorát, és sokszor vitába is torkollott, amikor arról beszélgettünk, hogy miért is dolgozik Tommy még mindig nálunk. Sok ügynél azonban igencsak hasznát vettük, így egyelőre én nyertem ezeket a vitákat.

Miután az öcsém elment, felveszem az asztalomról az *Inquirer* legújabb számát. A címlapon David Hanson, régi barátom mosolyog, akit még a jogi egyetemen ismertem meg. David a Hanson World Industries, egy philadelphiai Fortune 500-as cég tanácsadója. A HWI sosem ment ki a tőzsdére, a tulajdonjogai még mindig az alapítói lezármazottainak birtokában vannak. David, a féltestvére, Edwin, aki

a cég vezetője, valamint másod- és harmad-unokatestvérek, nagynénik és nagybácsik kezében van a vállalat. A lap cikke szerint David hatalmas üzleti megállapodást hozott létre a HWI és bizonyos kínai és japán vállalatok között. Az üzlet több száz új állást és több millió dollárt jelent Philadelphiának. A cikk ragyogó képet fest régi barátomról. Nem meglepő, soha semmi rosszat nem hallottam róla, amióta csak ismerem.

A telefonom újra megszólal, és ekkor veszem észre, hogy már fél egy van. Angie ebédel, így most minden hívás közvetlenül hozzám fut be.

Felveszem a telefont. Megint Jennifer Yamura az. Előre akarja hozni a találkozónkat. Megegyezünk egy időpontban, aztán befejezem a David Hansonról szóló cikket. Majd az asztalomra dobom az újságot, felállok, és újra kibámulok az ablakon.

Negyvenöt perccel később már kelet felé sétálok a Walnut utcán, mögöttem lassan elmarad a Rittenhouse tér. Az ég szikrázóan kék, a huszonhat fokos meleget lágy szellő hűsíti. A járókelők feldobottnak tűnnek, vidáman élvezik a jó időt. Bárcsak én is elmondhatnám ezt magamról.

Ekkor látom meg. Fél háztömbbel lejjebb sétál felém. Az én drága feleségem. Piper százhatvanöt centi magas, feszes testű, formás vádlikkal megáldott szőke, kék szemű szépség, aki után úgy forognak az utcán a férfifejek, mint a napraforgók. Még két hatalmas bevásárlótáskával a kezében is szinte suhan a járda felett.

Amikor észrevesz, meglepettség villan a szemében, majd mosolyt erőltet az arcára. Egymáshoz lépünk, és a kellemes idő ellenére is megdermed körülöttünk a levegő.

– Mit csinálsz te a városban? – kérdezem. – Azt hittem, a plázában töltöd a napot, és a barátnőiddel ebédelsz. – Nekem legalábbis ezt mondta reggel.

– Túl szép idő van ahhoz, hogy az ember a plázában töltse a napot. Gondoltam, bejövök a városba, és benézek az üzletekbe. – A teletömött Lululemon-táskák felé int.

– Bárcsak bevásároltam volna magam a cégbe – mondom.

– Este a szüleim vigyáznak Gabbyre – mondja a hatéves lányunkra utalva. – Egyébként imádja a kocsit.

Ja, igen, a kocsit. Piper a hétvégén a tudtom nélkül vett egy BMW kabriót.

– Tényleg, beállítottad a folyószámlán azt az automatikus utalás dolgot? Az első utalás, azt hiszem, a következő hónap közepe táján esedékes.

Rögtön felmegy bennem a pumpa, ezért kivárok, mielőtt válaszlok. Tökéletesen tudom leplezni az érzelmeimet, de most igencsak vissza kell fognom magam. Összeszorítom a fogsorom, és elmolyosodok.

– Beállítottam.

Pillanatokkal később elköszönünk egymástól. Megfordulok, haraggal és bánattal teli szívvel bámulok utána.

Az irodában aztán leroskadok az asztalom mögé, és igyekszem elrendezgetni magamban a nap történéseit. Igazán remekül tudok rendezgetni. Órákra, napokra, hetekre, de akár örökre is el tudok zárni valamit az elmém egy kis rejtett fiókjába.

Elkezdem átnézni az e-mailjeimet, de a felénél feladom. Felemelem a telefont, hogy visszahívjak egy fontos ügyfelet, de egy csöngés

után inkább leteszem. Magam elé húzom az asztalomon heverő fel-
lebbezés vázlatát, elkezdem kijavítani, de egy-két oldal után félre-
tolom. Egyszerűen képtelen vagyok a munkára koncentrálni. Túl
nyugtalan vagyok.

Lehunyam a szemem, kinyitom, veszek öt mély levegőt, aztán
újabb ötöt. Ez sem segít, ezért úgy döntök, hogy elmegyek futni.
Szinte letépem magamról a ruhámat, az asztalomra hányom, és át-
veszem a futócuccomat, amit mindig magamnál tartok, ha munká-
ba jövök. Kiviharzok az épületből, és szinte repülök az utcákon át.

Általában egy tízmérföldes kört futok a Schuyllkill folyó mentén.
Ma túl nagy tempót diktálok, és teljesen kifulladásig, mire visszaérek
az irodába. A mosdóban megszáritom magamat papírtörülközővel,
visszaveszem a ruhámat, és megpróbálok nekifogni a munkának.

Az elmém azonban még mindig vesztettül pörög, így képtelen va-
gyok bármire is odafigyelni. Otthagytok mindent, lemegyek a ko-
csimhoz, és hazaindulok. Ahogy elhagyom a Harmincadik utcát,
felhívom Pipert. Otthon nem érem el, úgyhogy a mobilját próbá-
lom. Közli, hogy mégiscsak elment a plázába, és körülbelül velem
egy időben fog hazaérni. Megmondom neki, hogy beugrom a Whole
Foodsba valami vacsoráért. Nem mintha lenne étvágyam.

Piperrel és a lányunkkal, Gabrielle-lel, úgy tizenöt mérföldre nyu-
gatra lakunk Philadelphiától egy hatvanéves kőházban, mely egy há-
romnegyed hektáros telken áll egy fasorral szegélyezett, csendes ut-
cában. Piper azonnal beleszeretett a házba, amikor négy évvel ezelőtt
meglátta.

– Tökéletes – mondta, amikor ajánlatot tettünk. Aztán, amint
megvettük, elkezdte teljesen átalakítani. Először a tapétákat és a lám-
pákat cseréltette le, aztán felszedette a szőnyeget, és keményfa padlót

rakatott le, új konyhát és egy-egy fürdőt építtetett a földszintre és az emeletre, végül pedig a pincét is befejeztette. Csak az ablakokat és a tetőt hagyta érintetlenül.

Leparkolok a házhoz épített, hárombeállós garázsba, és a hátsó bejáraton át bemegyek a házba. Franklin, a csaknem kilencvenkilós berni pásztorkutyánk, azonnal letámad. A gránitpultra teszem a Whole Foods-szatyrokat, és megölelgetem a kutyát, aki ezt minden egyes alkalommal elvárja, amikor hazajövök a munkából. Amikor visszafordulok a pult felé, észreveszek valamit. Egy számlaféleség hever rajta, amihez egy névjegykártyát tűztek. Felveszem, és látom, hogy árajánlat egy új, cédrusvázás tetőre. Harmincezer dollár.

Magasságos egek.

Piper is megérkezik, és bejön a konyhába. Arca nyúzott, szemei és orra vörösek.

– Nem érzem jól magam – mondja. – Kihagyom a vacsorát.

Úgy megy el mellettem, mintha ott se lennék. Kimegy a folyosóra, és felsétál az emeletre.

Elfordulok. Jelenlegi állapotomban jobb is, ha nem eszünk együtt. Bemegyek a nappaliba, és zsibbadtan leereszkedem a kanapéra. A tévében az *Esküdt ellenségek* ismétlése megy, de az elmémre telepedő ködfüggönyön át alig látom a műsort. Jönnek a tizenegy órás hírek, aztán Jimmy Fallon, utána meg a *Late Night with Seth Meyers*. Carson Daly műsora is zombiüzemmmódban talál a kanapén fél kettőkor. Ekkor veszek erőt magamon, feltápáskodok, és felmegyek az emeletre.

Megállok Gabrielle szobája előtt. Üres ágya tompa fájdalmat ébreszt bennem. A testemen kívül is érzem a hiányát, természetellenes csend sugárzik a falakból, átjárja a levegőt, árad a padlóból. Mintha

nemcsak nekem, de az egész háznak hiányozna. Imádok Gabby ágyára ülni, mesét olvasni neki, és aztán csak nézni, ahogy alszik.

Jelenlegi kedvencei az *Amos McGee megbetegszik* és *A nap, amikor a zsírkréták fellázadtak*. Én a legjobban egyik gyerekkori kedvencemet, Dr. Seuss klasszikusát, a *Zöld sonkás tojást* szeretem felolvasni neki. Sajnos sokszor akkor érek haza, amikor a lányom már alszik. Azért ilyenkor is olvasok neki. Piper ilyenkor mindig furcsán néz rám, de én szeretem azt hinni, hogy Gabby elméjének egy része még így is hall, és tudja, hogy velem vagyok.

Érzem, hogy valaki áll mögöttem, és amikor megfordulok, megpillantom Franklint. Az ajtóban állva Gabby ágyát bámulja, majd felnéz rám.

– Ne aggódj, pajti! Holnap hazajön.

Nem úgy, mint más szülők lányai.

Franklinnel a hálószoba felé indulunk. Besurran az ajtón, és én követem. Felugrik az ágyra, és összekucorodik az ágy végébe terített műszőrme takarójára. Fogat mosok, majd az ágy előtt levetkőzök. Közben folyamatosan Pipert figyelem, aki magzatpózba kucorodva fekszik a hatalmas ágyon, melyet még ő vett pár hónapja. Egészen az orráig húzta a paplant, így nem látom az arcát.

A következő másfél órában folyamatosan forgolódom, és igyekszem elaludni. A másik oldalon Piper is ugyanannyit mocorog, mint én. Nem felel, amikor megkérdem, alszik-e, de a lélegzetvételének ritmusából érzem, hogy ő sem tud aludni.

Aztán megszólal a telefon. A kéken világító ébresztőóra szerint 3:15 van.

Gabby!, gondolom ösztönösen.

Felkapom a telefont. A vonal másik végén egy rémült hang szólal meg.

– Lassabban – mondom neki, de képtelen megnyugodni. Néhány perc múlva félbeszakítom. – Jól van, figyelj ide! Sietek, ahogy csak tudok. Addig is, ne mondj semmit a rendőröknek. Semmit!

Lerakom a telefont, felülök, és igyekszem felfogni a hallottakat. Piper megkérdezi, ki telefonált.

– David Hanson – felelem. – Letartóztatták gyilkosság vádjával.

A sötétben nem látom, de érzem, hogy Piper mozdulatlanul, tártott szájjal bámul rám. Várom, hogy feltegye az ilyenkor legkézenfekvőbb kérdést, de nem mond semmit.

– Az áldozat Jennifer Yamura – mondom mégis. – Az a riporter.

2

JÚNIUS 1., PÉNTEK

HAJNALI 5:15-RE ÉREK A KILENCEDIK KÖRZET Huszonegyedik és Hamilton utca sarkán álló rendőrkapitányságára. A háromemeletes épület homlokzatát barna téglák borítják, a tető vonala alatt betonpárkány húzódik.

– Szevasz, Mick! Mondták, hogy jössz. – Ted Brennan az, még újonc rendőr volt, amikor otthagytam az ügyészséget. Jó srác. Az apja is rendőr, a hatodik körzetben szolgál, és talán öt éve van még a nyugdíjig.

– Hogy van az emberem?

– Hanson? Be van szarva – szinte elnézést kérően vonja meg a vállát. – A fiúk tetten érték.

Ted ez után elmondja a letartóztatás pontos körülményeit.

– A segélyhívó diszpécser 23:30 körül kapja a bejelentést. A telefonáló kiabálást és hangos zajokat hall egy házból az Addison utcai ezerhétszázas háztömbnél, nem messze a Rittenhouse tértől. A diszpécser egy egységet küld ki két járőrrel. A lakásban égnek a villanyok,

így tudják, hogy valaki van otthon. Kopognak, semmi válasz. Folyamatosan kopognak és csengetnek. Mivel senki nem jön az ajtóhoz, ezért az egyik járőr az ajtónál marad, a másik meg visszafut a Waverlyre, ami egy szűk sikátor az Addison és a Pine között. Itt látja meg az emberedet, amint épp kirohan a házból. Elkapja, megbilincseli. A társa is hátramegy, behatol a házba, ahol – tádám – egy halott riportert talál.

Nagyot sóhajtok.

– Fegyver?

– A pince lépcsője. Az embered lelökte a nőt a lépcsőn, aki beverte a fejét.

Egy pillanatra elgondolkodok.

– Ki volt bent nála?

– Tredesco és Cook – mosolyog Brennan. – Biztos vagyok benne, hogy mindent megtesznek, hogy az embered otthon érezze magát.

Cookkal nem találkoztam még, de John Tredescót jól ismerem. Dörzsölt fickó. Alighanem máris jól megszorongatta Davidet, hátha hazugságon kapja.

– Bemehetek hozzá?

– Hogyne, de csodára lesz szükséged, ha ki akarod húzni a slamasztikából.

Brennan elkísér a kihallgatóhelyiséghez. Megállok a folyosón, és benézek az ablakon. David egy fémasztal mögötti széken ül, tenyerével a homlokát dörzsölgeti. Sűrű, gesztenyebarna haja szénakazalként meredezik a fején. Jobb lábával idegesen dobol az asztal alatt. Amikor kinyitom az ajtót, és meglát, lassan feláll. Nyoma sincs annak az energiának, ami általában sugárzik a százkilencven centi magas, atletikus férfiből. Széles mosoly helyett összeszorítja a száját, kék szemét vörös hajszálerék hálózák be.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Négy órát! Négy órát vártatok, mielőtt végre felhívhattalak. Még kettő, mire végre ideértél. Meg fogok bolondulni itt!

Intek neki, hogy üljön le.

– Ismertették a jogaidat? Ez egy nyomtatvány, amin az áll, hogy nem akarsz beszélni a rendőrséggel, és jogod van ügyvédet fogadni.

– Igen, és alá is írtam. Azt is mondtam nekik, hogy te vagy az ügyvédem, és beszélni akarok veled. És még így is négy órát vártatok.

– Mondtál nekik valamit? Bármit is?

– Csak hogy az ügyvédemet akarom. Téged. Folyamatosan ezt mondogattam, de nem is törődtek velem, és bezártak ebbe a szobába. Mindenféle hülye trükkökkel próbáltak rávenni, hogy beszéljek.

– Kicsoda? És milyen trükkökkel?

– Ketten voltak. Mondák a nevüket, de nem emlékszem. Próbáltak smúzolni, megkérdezték, hogy vagyok, kérek-e kávé, láttam-e a múlt heti baseballmeccset. Azt hiszik, valami hülye barom vagyok, aki bedől az ilyesminek?

Hagyom, hogy mindent kiadjon magából, aztán harmadjára is felteszem a kérdést.

– Biztos, hogy semmit nem mondtál nekik, mielőtt aláírtad a nyilatkozatot?

– Biztos. Csak annyit, hogy egész délután az irodában voltam. Aztán mondtam nekik, hogy fel akarlak hívni.

– Tehát mégis mondtál valamit – nézek keményen rá. – Na, most, *tényleg* egész délután az irodában voltál? *Egész* délután?

Rám bámul, majd lehunja a szemét, és lassan lehajta a fejét.

– Remek – mondom. – Akkor jegyzőkönyvbe került, hogy hazudtál a rendőrségnek.

– Kérlek, csak vigyél ki innen! – könyörög még mindig csukott szemmel.